

РЕПУБЛИКА КОСОВО
REPUBLIKA E KOSOVËS – REPUBLIC OF KOSOVO
ОСНОВНИ СУД У МИТРОВИЦИ
GJYKATA THEMELORE E MITROVICËS – BASIC COURT OF MITROVICA

П.бр. 1014/2018

ОСНОВНИ СУД У МИТРОВИЦИ, Опште одељење, судија Весна Милић, са стручним сарадником Миљаном Прелевић, у правној ствари тужиоца R.S (R.S) из Приштине, чији је пуномоћник Адем Вокши (Adem Vokshi), адвокат из Приштине, улица ... , улаз ... , број ... , ... , Приштина, против тужене К... Митровица (К... Mitrovice), са седиштем у Митровици, чији је пуномоћник Зенељ Адеми (Zenel Ademi), адвокат из Митровице, ради радног спора, вредност предмета спора 26.450,55 евра, након одржане главне јавне расправе, на којој су били присутни тужилац, вештак и пуномоћници странака, дана 21.10.2021.године донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца Р.С (R.S) из Приштине, у потпуности као **основан**.

ПОНИШТАВА СЕ незаконита одлука о престанку радног односа, бр. 01-710 од дана 24.10.2018.године, издата од стране тужене К... Митровица (К... Mitrovice), са седиштем у Митровици, на основу које је тужиоцу Р.С (R.S) престао радни однос.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена К... из Митровице (К... Mitrovice), са седиштем у Митровици, да тужиоца Р.С (R.S) **ВРАТИ НА ПОСАО** главног финансијског службеника и благајника или пак на друго радно место које одговара његовој квалификацији и радним вештинама са свим правима из радног односа, у року од 7 (седам) дана, од дана пријема ове пресуде, под претњом принудног извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена К... Митровица (К... Mitrovice), са седиштем у Митровици, да тужиоцу на име накнаде због незаконитог престанка радног односа, за период од 24.10.2018.године до 30.10.2020.године исплати следеће новчане износе:

- на име нето зарада новчани износ од **22.086,12 евра**
- на име пензијских доприноса (5%+5%) новчани износ од **2.519,10 евра**
- на име пореза новчани износ од **1.845,33 евра**

и то са годишњом затезном каматом од 8% од испуњења сваког захтева посебно до коначне исплате, све у року од 7 (седам) дана, од дана пријема ове пресуде, под претњом принудног извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена К... Митровица (К... Mitrovice), са седиштем у Митровици, да тужиоцу Р.С (R.S) на име накнаде парничних трошкова исплати новчани износ од **2.016,00 евра**, у року од 7 (седам) дана, од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Тужилац је у тужби и речима на рочиштима, преко свог пуномоћника истакао да је основао радни однос код тужене дана 20.06.2017.године на период од шест месеци, на позицији Главни Финансијски Директор и Благајник, где је због добрих препорука и перформанси Управни одбор донео одлуку да добије нови уговор на период од три године од дана 30.10.2017.године и то за позицију Шефа финансијске управе. Исти је дана 07.09.2018.године склопио Уговор са туженом, због исказаних одличних пословних резултата, на период од 01.08.2018.године до 30.10.2020.године, при чему је добио и повишицу плате од 30%, у новчаној вредности од 210,00 евра. Тужена је дана 24.10.2018.године донела и уручила тужиоцу одлуку о прекиду рада без икаквог образложења и права на жалбу. Без икаквог претходног обавештења о његовом разрешењу, дана 25.10.2018.године иста му је уручена, како би он, сматрајући да је незаконита, већ наредног дана упутио захтев туженој да га распореди на друго радно место које одговара његовим професионалним вештинама. Даном 19.11.2018.године уложио је жалбу на одлуку о престанку радног односа, истичући да је незаконита и противна законским одредбама, самим тим јер одлука не садржи образложење таквог поступања и могућност права на жалбу. Како му је проузрокована материјална штета због незаконитог поступања тужене, исти предлаже да се одреди вештак финансијске струке који ће обрачунати неостварену зараду од дана прекида до дана вештачења. Предлаже да се поништи одлука о престанку радног односа као незаконита и да се обавезе тужена да тужиоца врати на радно место на које је био пре њеног доношења, као и да му се исплате све неисплаћене плате од дана доношења одлуке па до дана повратка на рад. Доказе је предложио. Трошкове поступка захтева и исте је определио.

Тужена је у одговору на тужбу оспорила тужбени захтев у потпуности, наводећи да исти суд треба да одбије. Истиче да се тужбени захтев базира на некоректним чињеницама, самим тим јер је престанак радног односа донет сходно важећем Закону о јавним Предузећима и да исти искључује спровођење свих осталих закона. Правне радње које су предузете од стране Управног одбора тужене, а које за последицу имају престанак радног односа тужиоца су законите, самим тим јер је исти знао приликом заснивања радног односа да се за оснивање и престанак уговора за његово радно место могу применити само норме овог закона. Предлаже суду да ради утврђивања релевантних чињеница у поступку испита чланове Управног одбора као сведоке, како би се представила и доказала лоша поступања и перформансе од стране тужиоца које наводе као разлог за прекид радног односа. Одредбом члана 21. Закон о јавним предузећима предвиђено је да тужена може да донесе одлуку о престанку радног односа, односно о разрешењу својих чланова, без икаквог образложења и да исти има специјалну примену у односу на друге законе, па самим тим ни судска одлука се не може донети у складу са другим законима на које се позива тужилац. Трошкове поступка је тражио.

Суд је у циљу утврђивања чињеничног стања извео доказни поступак саслушањем сведока М.З (M.Z), Т.У (T.U), С.М (S.M), Б.Г (B.G), Х.Т (H.T), Б.М (B.M) и З.В (Z.V), као и саслушањем тужиоца у својству парничне странке и извођењем следеће писмене

документације: Уговор о раду тужиоца од 30.10.2017.године; Уговор о раду тужиоца, број 02/653 од 07.09.2018.године; Одлуку о престанку радног односа, број 01-710 од 24.10.2018.године; Записник број 11/2018 од 23.10.2018.године; Жалба тужиоца од дана 19.11.2018.године; Захтев тужиоца за систематизацију за друго радно место, број 05-710/2 од дана 26.10.2018.године; Овлашћења тужене стране од дана 24.04.2018.године, дана 09.01.2018.године, дана 02.08.2017.године и дана 13.06.2017.године; Одлука број 03/54 од дана 24.10.2015.године; увидом у електронску преписку између тужиоца и извршног директора од дана 30.11.2017.године; Захтев за обезбеђење депонованог потписа од дана 26.12.2018.године; Захтев за поништај тужиоцевог овлашћења; Налаз и мишљење вештака финансијске струке од дана 21.06.2021.године и допуна вештачења од 24.09.2021.године.

Суд је на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупне расправе, сходно одредби чл. 8. Закона о парничном поступку утврдио да је тужбени захтев тужиоца у потпуности основан.

Суд је у овој правној ствари пошао од чињеница које се међу странкама показале неспорне и то: да је тужилац био радник тужене и да је исти засновао радни однос дана 20.06.2017.године на позицији Главни Финансијски директор и Благајник на шестомесечни период, затим да је између тужиоца и тужене закључен нови уговор дана 30.10.2017.године којим је тужилац распоређен на радној позицији Шеф финансијске управе. Тужилац је са туженом закључио и нови уговор од 01.08.2018.године, који важи до 30.10.2020.године, којим му је истовремено повећана плата на 30% основне зараде. Неспорном се показала и чињеница да је тужена донела одлуку о разрешењу дужности тужиоца и о његовом престанку радног односа дана 24.10.2018.године и то након одржаног састанка Управног одбора 23.10.2018.године, што је наиме утврђено из поклапајућих исказа свих саслушаних сведока у поступку и самог тужиоца.

Као спорно у овом поступку се показале чињенице које се односе на валидност и законитост одлуке тужене којом је тужиоцу престао радни однос, као и чињенице које се односе на лоше понашање запосленог, тј. тужиоца и његово неизвршавање дужности, које тужена наводи као разлог за прекид радног односа, као и исплата неисплаћених зарада због незаконите одлуке о престанку радног односа.

На основу Уговора о раду тужиоца од 30.10.2017.године који је закључен са туженом, суд је утврдио да је тужилац засновао радни однос са туженом на период од три године са наведеним правима и обавезама послодавца и запосленог.

На основу новог сачињеног Уговора о раду тужиоца, број 02/653 од 07.09.2018.године, суд је недвосмислено утврдио да је период важења уговора новог уговора од 01.08.2018.године до 30.10.2020.године. Суд је утврдио да су у истом наведена права и обавезе послодавца и запосленог, где је наиме у тачки 14. Уговора о раду предвиђено да се исти може раскинути споразумно између запосленог и послодавца, као и када учинак запосленог остаје непогодан и поред писменог упозорења, где су у тачки 15. истог наведени остали услови раскида.

На основу Записника број 11/2018 од дана 23.10.2018.године са састанка Управног одбора на којем је био присутан и тужилац, суд је утврдио да се на истом расправљало по тачкама дневног реда и да се по последњој тачки и наводима главног извршног директора расправљало о раду високих званичника К... , где су чланови борда изгласали да разреше

дужности Финансијског директора, где су за разрешење тужиоца била 5 члана, док су 2 члана била против.

Одлуком Управног одбора о престанку радног односа тужиоца, број 01-710 од 24.10.2018.године, суд је утврдио да су чланови одбора на састанку одржаном дана 23.10.2018.године одлучили да се тужилац разреши дужности Главног Финансијског Директора и Благајника, па је председник Управног одбора тужене донео одлуку о престанку радног односа дана 24.10.2018.године. Суд је утврдио да одлука, осим печата тужене и потписа председника Управног одбора, не садржи образложење, као ни поуку о правном леку.

Суд је током доказног поступка извео као доказ и Захтев тужиоца за систематизацију за друго радно место, број 05-710/2 од дана 26.10.2018.године, где је тужилац навео да након примљене одлуке одбора бр. 11/2018 о његовом разрешењу са функције Главног Финансијског директора и Благајника, захтева да му се на основу важеће Уредбе бр. 196 / 01.07.2011. члана 26. омогуће запошљавање на другим пословима који одговарају његовој стручној спреми. У истом је наведено да је то право загарантовано Уставом Републике Косова и да кршења истог повлачи за собом одговарајуће санкције.

На основу жалбе тужиоца од дана 19.11.2018.године, суд је утврдио да је иста писана од стране тужиоца иако му није дата могућност да има право на правни лек, у којој је навео разлоге због којих сматра да је одлука коју је донео Управни одбор тужене незаконита и да као таква не може да се спроведе, уз навођење свих законских одредби за које сматра да су њеним доношењем прекршена.

На основу Одлуке број 03/54 од дана 24.10.2015.године, суд је утврдио да је Управни одбор тужене формиран од стране Владе Републике Косова, где је назначено шест чланова који ће обављати функцију истог, у временском периоду од 3 године, од дана 24.10.2015.године без могућности аутоматског продужења.

На околности из одговора на тужбу, а које се првенствено односе на лоше перформансе и понашање тужиоца, које тужена наводи као главни разлог за престанак радног односа, суд је извео доказ и саслушањем сведока свих чланова Управног одбора и то М.З (М.З), Т.У (Т.У), С.М (S.M), Б.Г (B.G), Х.Т (H.T), Б.М (B.M) и З.Б (Z.B), као и саслушањем тужиоца у својству парничне странке.

Сведок М.З (M.Z) која је и члан Управног одбора, саслушана је дана 19.04.2021.године, па је иста навела да је извршни директор захтевао да се тужиоцу прекине радни однос зато што исти није извршавао налоге одређених уплата у банкама. Навела је да извршни директор истакао да се због чињенице да тужилац има лоше односе са осталим радницима, посао не одвија како треба, па је након тих констатација донета одлука Управног одбора да се тужиоцу прекине радни однос. Сведок је истакла да то није одлука личне природе, већ напротив, да га она цени као најкомпетентнијег за то радно место, али да су чланови стављени пред свршен чин, или да разреше тужиоца или извршног директора или обоје. На крају су одлучили да у циљу побољшања резултата, тужилац се разреши дужности и то сходно члану 21. Закона о јавним предузећима. У свом исказу, она је истакла да није упозната са чињеницом да је постојала писмена перформанса за тужиоца, јер су стављени пред свршен чин, па су одлучили као што је горе наведено, као и да није упозната са тим да је тужиоцу повећана плата због добрих перформанси и одличних резултата због повећања прихода од наплате воде.

Сведок Т.У (Т.У) је у свом исказу датом пред суд, истакао да је он био против разрешења тужиоца зато што то није било у реду, самим тим јер сматра да је он своје послове и радне задатке обављао у складу са радним дужностима.

Сведок С.М (S.M) је изјавио да тужилац није извршавао одлуке које му је извршни директор одредио овлашћењем, а које је био у обавези да изврши сходно правилнику и другим актима предузећа, при чему је суду приложио и овлашћења. Наводи да је то био главни разлог да се исти разреши дужности. Такође је истакао да је између њега, као извршног директора и тужиоца задњих месеци изгледала сарадња и да није упознат са чињеницом да је неко од чланова Управног одбора разговарао са тужиоцем о разрешењу, као да ни он то није учинио. Навео је да се на самом састанку Управног одбора одређују тачке дневног реда и да је тога дана под тачком „разно“ тужилац разрешен својих дужности. У вези повећања плате тужиоцу и закљученог новог Уговора и дате повишице тужиоцу, исти је навео да није тужилац једини коме је повећана плата, док је на питања да ли постоји писмена перформанса за тужиоца у вези његових недостатака у раду, исти је одговорио да не постоји. На питање пуномоћника тужиоца за радницу Љ.С која је истога дана разрешена када и тужилац, одговорио је да је она враћена на радно место искључиво због чињенице да је била у другом стању.

Сведок Б.Г (B.G) је у својој изјави истакао да како су односи између извршног директора С.М (S.M) и тужиоца били поремећени и како финансијска служба није функционисала најбоље, на чијем челу је био тужилац, они су морали да нађу најбоље решење за К... , па су истог разрешили дужности, где је било или да се разреши извршни директор или тужилац, они су се определили за тужиоца. Такође је навео да није упознат са чињеницом да су постојале писмене перформансе у вези тужиоца.

Сведок Х.Т (H.T) је у својој изјави навео да је он био један од чланова који је гласао против да се тужилац разреши дужности, из разлога што није баш био убеђен да постоје разлози за његово разрешење.

Сведок Б.М (B.M) је у својој изјави навео да је он гласао да се тужилац разреши дужности са позиције Главног Финансијског директора и Благајника јер је исти имао јако лоше односе са осталим радницима и са самим извршним директором, као и због чињенице да исти није извршавао своје дужности које је добијао од стране извршног директора. Исти је навео да је и приликом заснивања радног односа тужиоца, он лично био против да исти буде примљен на рад. У вези постојања писмених перформанси за тужиоца, сведок је одговорио да их није било.

Сведок З.Б (Z.B) је у својству сведока саслушан дана 19.05.2021.године, који је истакао да је био члан комисије када је тужилац примљен у радни односа код тужене. Навео је да је он био најспособнији за послове из области финансија. На састанку на којем је тужилац разрешен дужности сведок је гласао за тај предлог, обзиром да његов потпис није депонован у банци, где их је извршни директор обавестио да он неће да депонује потпис, а да до тог периода нису имали примедби на његов рад. Исти је навео да се директор жалио на тужиоца, али то нису били довољно јаки разлози за његово разрешење. Сведок је као један од главних разлога његовог гласања навео недеповани потпис за који је тврдио извршни директор да исти не жели да регулише, а на питање да ли би исто гласао за његово разрешење да је знао да исти поседује, одговорио је да не би гласао да

му се прекине радни однос. Навео је да није упознат са чињеницом да је тужилац кршио још неку радну дужност, осим ове за депоновање потписа.

Суд је у својству парничне странке саслушао и тужиоца, који је навео да је присуствовао састанку Управног одбора дана 23.10.2018.године, где су на дневном реду биле представљене две тачке које су усвојене од стране истог, а да је након тога од њега затражено да напусти салу, што је он и учинио, где је уследило његово разрешење под тачком „разно“, што сматра да се разрешење Високих званичника, која је његова позиција у К... , никако не сме бити тако разматрана. Навео је да није био обавештен да ће се то питање разматрати и да је наредног дана добио одлуку о његовом разрешењу, која нема образложење а ни поуку о правном леку. Тужилац је у свом исказу истакао да је дан потписивања одлуке о престанку радног односа дан када је Управном одбору истекао мандат, тачније до тог дана је важио, али тај дан није, где је суду доставио и одлуку број 03/54 од 24.10.2015.године донету од стране Владе Републике Косова. У вези навода тужене стране о његовим лошим перформансама и неизвршавању радних задатака, као и лошег понашања и међуљудских односа са запосленима, исти је изјавио да он до дана разрешења никада није добио никакво писмено упозорење или примедбу на његов рад. Баш напротив, од дана када је засновао радни однос са туженом, његове перформансе и учинак на раду су биле у успону, нарочито када је у јуну 2018.године на годишњем састанку Владе на којем се оцењивао учинак Високих званичника, што одговара његовој радној позицији, исти оцењен позитивно са предлогом да настави са радом, на основу чега истиче да му је и закључен нови Уговор о раду повишицом од 30%. Што се тиче исказа појединих сведока у вези депоновања његовог потписа, он сматра да се заправо проблем јавио код администрације која у два наврата није уредно попунила формулар за пријаву, као и да није проследила осталу документацију и личне исправе чланова одбора, а не да је он одбио дужности испуњавања радних задатака, за које га терете неки од чланова одбора. У вези својих тврдњи, навео је и то да је све трансакције које су биле у складу са Законом о набавци и Законом финансијског руковођења регулисао својим депонованим потписом, осим две које сматра да нису биле у складу са Законом. Није одобрио уплату за снабдевање горива за 3 месеца без сачињеног уговора, јер нису имали претходно склопљен уговор, као и да се успротивио уплати од 17.000,00 евра једном од уговорача пројекта који није имао право на ПДВ, самим тим јер је то било из фонда донација на које се не плаћа ПДВ. О нерегуларним питањима истиче да је обавестио извршног директора, координатора пројекта и шефа рачуноводства, где сматра да од тога момента дошло до поремећаја односа, нарочито између извршног директора и њега.

На околности из тужбе, а ради утврђивања чињеница које су од значаја за одлучивање у овој правној ствари, суд је усвојио предлог пуномоћника тужиоца за финансијско вештачење и донео решење о одређивању вештака финансијске струке са задатаком да се обрачунају неисплаћене зараде и свих осталих права из радног односа, и то од момента разрешења тужиоца са дужности Финансијског Главног директора, тачније од 24.10.2018.године, па до дана када је уговор о раду тужиоца предвиђен да траје, тј. до 30.10.2020.године.

На основу вештачења вештака финансијске струке од дана 21.06.2021.године и допуњеног вештачења на захтев тужиоца утврђено је да од октобра месеца 2018.године до октобра месеца 2020.године, основна нето зарада запосленог 22.086,12 евра, пензијски допринос за запосленог 1259,55 евра, порез по одбитку за запосленог 1.845,33 евра, на основу којих је суд утврдио тачан износ вредности спора, а самим тим и неисплаћених зарада за време престанка рада тужиоца код тужене.

Наиме, суд је исказима сведока Т.У (Т.У) и Х.Т (Н.Т), као и самом исказу тужиоца покљонио пуну веру, самим тим јер су логични, уверљиви и међусобно сагласни, имајући у виду да против тужиоца током обављања рада код тужене, до тренутка уручења одлуке о престанку радног односа, није постојала никаква жалба или притужба на његов рад, па није постојао нити један разлог за прекид радног односа. Напротив, показујући добре резултате са истим је заснован Нови уговор о раду са повишицом у основној плати од 30% .

Што се тиче исказа осталих сведока, суд им није покљонио веру јер су исти нелогични, неуверљиви и у потпуности у супротности са свим изведеним доказима, а посебно са тврдњама у вези одбијања тужиоца да депонује потпис, где су суду приложени сви расположиви докази од стране тужиоца, на основу кога је апсолутно утврдио да је тужилац имао депоновани потпис у банкама помоћу кога је и обављао све могуће трансакције. На суд је оставио и утисак сведок З.Б (З.Б), иако му није покљонио пуну веру, у делу исказа где је навео да је он гласао за разрешење тужиоца само због депонованог потписа, а који је након констатација пуномоћника тужиоца да је он потпис имао, сведок изјавио да не би гласао за предлог разрешења да је знао да га исти поседује. Суд је стекао утисак да је само гласање издејствовано искључиво на захтев извршног директора и његове инсинуације о депонованом потпису тужиоца, где остали чланови одбора нису знали, нити могли да процене да ли се ради о истинитим наводима.

На основу напред утврђеног чињеничног стања, а које се односе на разлоге тужене због којих је наступила последица према тужиоцу, односно тврдњи да постоји кршење радних дужности тужиоца и да је имао јако лоше перформансе, током поступка суд је апсолутно утврдио, како нараторским излагањем, тако и самим исказима свих сведока да није постојало претходно обавештење или пак опомена упућена тужиоцу, а која се односи на његове недостатке у раду, због којих би да су оправдани, оспорена одлука била законита. Тим пре што је суд утврдио да је закљученим новим Уговором о раду између тужиоца и тужене, на основу које је добио повишицу од 30%, регулисана права, дужности и одговорности из радног односа у складу са законом и интерним актом послодавца, где је наиме, у тачки 14 истог, наведено да се исти може раскинути споразумно између запосленог и послодавца, као и када учинак запосленог остаје непогодан и поред писменог упозорења, где је очигледно да писменог упозорења није било, нити је било наговештаја за тим, већ напротив, запослени је имао само завидне резултате, што је доказано у току поступка.

Суд је узео у разматрање и чињеницу да је Управни одбор сачињен од стране Владе на трогодишњи период Одлуком од 24.10.2015.године. Наиме, дан када је одлука о престанку радног односа потписана од стране председника Управног одбора 24.10.2018.године, мандат Управном одбору и председнику је престао да важи, па самим тим његов потпис није имао легитимитет и као такав је у супротности са чланом 52. став 1.2 и чланом 81. став 2. Закона о управном поступку, такође је Законом о јавним предузећима предвиђено да мандат Управног одбора траје три године без наглашавања о могућности продужења, па је суд утврдио да је одлука и у том смислу незаконита, јер је донета од стране Борда коме је истекао мандат на тој додељеној функцији.

Чланом 31.ст.1. Устава Републике Косова је прописано да се сваком гарантује једнака заштита права пред судом, осталим државним органима и носиоцима јавног овлашћења, док је чланом 32 прописано да свако има право да користи правне лекове

против судских и управних одлука које крше његова права или интересе, на начин прописан законом. Ово право о коришћењу правних лекова је истовремено загарантовано и чланом 13. Европске конвенције за заштиту људских права, значи међународним инструментима који у случају конфликта имају премоћ над свим домаћим законским одредбама и осталим актима јавних институција на територији Косова, сходно члану 22. Устава Републике Косова.

Такође, чланом 54. Устава Републике Косова је прописано да свако има право на судску заштиту у случају кршења или ускраћивања неког права гарантованог Уставом или законом, као и права на делотворни правни лек, уколико се утврди да је једно такво право прекршено.

Суд је утврдио да је тужена одлуку о прекиду радног односа донела у супротности са горе наведеним члановима Устава Републике Косова, као и одредбама Закона о раду, условима наведеним у Уговору о раду тужиоца (члан 14 и 15), не поштујући интерну процедуру која се састоји у обавештењу писмених перформанси тужиоца о његовим пропустима када се сумња да је исти прекршио своје дужности, па тек након тога када се утврде релевантне чињенице о овим прекршајима, онда би могло да се изрекне најтежа мера, а то је прекид радног односа. Како у конкретном случају, запосленом се није пружила могућност коришћења свих унутрашњих правних средстава самим тим јер му је ускраћено право на образложење о прекиду радног односа и жалбу, суд није могао поступити другачије, осим да уђе у разматрање релевантних чињеница о кршењу радних дужности које тужена ставља на терет запосленом, како би могао да пружи адекватну судску заштиту поштујући све могуће међународне прописе, законске регулативе и примењену судску праксу наших судова.

Иако су у члану 70. Закона о раду у свим тачкама предвиђени случајеви када послодавац може да раскине уговор запосленом са упозорењем и без упозорења, законодавац је ставом 2. истога закона предвидео и додатне услове које послодавац мора испоштовати пре него што прекине уговор запосленом према тачки 1.6 и то само када је запослени примио написмено опис незадовољавајућих перформанси, рок у којем запослени мора побољшати перформансе, као и изјаву о неуспеху при побољшању перформансе што ће резултирати отпустом без даље писмене опомене. Став 3. истога члана чак иде и корак даље па одређује дужности послодавца да одржи састанак како би запосленом објаснио разлоге раскида уговора, као и право запосленог да у тим случајевима има пратњу уколико то жели. У овој правној ствари, тужена није испоштовала апсолутно нити један услов горе наведене законске одредбе, већ је поступила супротно свему наведеном, доносећи одлуку о прекиду радног односа запосленог, стављајући га у неповољни положај, ускраћујући му право на интерну процедуру која се развија унутар послодавца, где је као резултат овога произашло да је одлука о прекиду радног односа тужиоца незаконита.

С друге стране, суд је нашао да се запослени у погледу интерне процедуре у свему придржавао законских прописа, самим тим јер је након пријема одлуке о престанку радног односа, наредног дана упутио захтев послодавцу да му сходно члану 26. важеће Уредбе бр. 196 донете од стране тужене, од дана 01.07.2011. омогући право да буде распоређен на другим пословима које одговарају његовој стручној спреми, где је након изостанка одговора од стране послодавца, исти упутио жалбу дана 19.11.2018. године где је тим кораком желео да оствари своја повређена права, а све у складу са чланом 78. став.1 Закона о раду.

Током читавог поступка, суд није могао утврдити наводе тужене стране да је последица прекида радног односа наступила због кршења радних дужности од стране запосленог, самим тим јер се у исказима сведока, а и самог тужиоца јасно види да нису постојале писмене перформансе запосленог којим се упозорава или опомиње. Чак ни тужена није доказала суду са једним јединим доказом да је постојала писмена перформанса или обавештења запосленом о његовом лошем понашању и кршењу радних дужности, чак напротив, суду је потврђено да се дан састанка када се одлучивало о његовом разрешењу, од тужиоца захтевало да напусти салу. Што се тиче члана 21. Закона о јавним предузећима који даје овлашћења Управном одбору да већином гласова раскине радни однос и да исто тако није обавезан дати образложење о разлогу раскида, суд је нашао да исти не може да се сматра прихватљивим и основаним, самим тим јер је у потпуности супротан са чланом 6. Европске Конвенције о људским правима и чланом 1 Протокола 1 ове поменуте Конвенције, што је иначе и заузети став од стране Врховног суда Косова (Рев.бр. 30/2016). Наиме, овим принципима се изражава могућност да свака странка у поступку мора имати прилику да представи свој случај под условима који је не стављају у значајно неповољан положај испред свог противника, што је у овој правној ствари суд утврдио да је управо учињено.

Одредбом члана 80. став 1. тачка 1.2. Закона о раду којим је прописано да ако суд утврди да је прекид Уговора о раду од стране послодавца незаконит на основу одредбе поменутог закона, колективног уговора, може наредити послодавцу да поново врати запосленог на његово радно место и наложи да му се надокнаде све плате и друге изгубљене добити током времена незаконитог удаљавања са посла. Суд је након вођења поступка и оцене доказа, утврдио да је прекид радног односа тужиоца незаконит и да је исти дискриминисан од стране извршног директора, а суд је утврдио дискриминацију из свих незаконитих радњи тужене и то у распону од непружања могућности да буде обавештен и упозорен на евентуалне недостатке и пропусте за које тужена тврди да су постојали у његовом раду, па до чињенице да се тужилац успротивио незаконитим и нерегуларним радњама које су му наметнуте да спроведе, а које се састоје у потписивању докумената за које сматра да нису у складу са Законом о јавној набавци и Законом финансијског руковођења, управо произвело конфликт на релацији извршни директор-тужилац. Из наведеног, тужена је својим поступцима због личне нетрпељивости извршног директора дискриминисала тужиоца и поступила супротно одредбама члана 5. Закона о раду те је суд донео одлуку као у трећем ставу изреке пресуде да се тужилац врати на његово радно место или неко друго које одговара његовој квалификацији и радним вештинама са свим правима из радног односа.

Како је суд све горе наведено утврдио, па је поништио одлуку о престанку радног односа као незакониту, обавезао тужену да га врати на радно место или пак на неко друго које одговара његовој стручној спреми, истовремено је обавезао тужену да на име неисплаћених зарада за период од дана престанка радног односа па до дана трајања његовог уговора исплати тужиоцу на име нето зарада новчани износ од 22.086,12 евра, на име пензијских доприноса (5%+5%) новчани износ од 2.519,10 евра, на име пореза новчани износ од 1.845,33 евра, и то са годишњом затезном каматом од 8% од испуњења сваког захтева посебно до коначне исплате, све у року од 7 (седам) дана, од дана пријема

пресуде, под претњом принудног извршења. Суд је у потпуности поклонио пуну веру вештачењу вештака финансијске струке и његовом допуњеном издању за које сматра да је одрађен на частан начин, савесно и непристрасно, у складу са правилима науке и струке, да на налаз и мишљење није било примедби од стране пуномоћника тужиоца као ни аргументованих примедби од стране пуномоћника тужене.

Имајући у виду да је тужилац успео у овом поступку, суд је обавезао тужену да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у новчаном износу у висини од 2.016,00 евра, у складу са одредбом члана 452. став 1. Закона о парничном поступку. Обзиром да је тужиоца у овом поступку заступао адвокат, суд је одредио трошкове према Уредби о адвокатској тарифи, и то: за састав тужбе и поднесак на вештачење износ од по 208,00 евра, за присуство на пет рочишта износ од 1.350,00 евра, за свако рочиште износ од 270,00 евра на име предујма трошкова вештачења износ од 150,00 евра и за наплаћену судску таксу износ од 100,00 евра.

Из свега наведеног, суд је одлучио као у изреци пресуде.

ОСНОВНИ СУД У МИТРОВИЦИ
Опште одељење
П.бр. 1014//18, дана 21.10.2021.године

СУДИЈА,
Весна Милић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ: Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду Косова у Приштини, у року од 7 дана, од дана пријема писменог отправка исте. Жалба се подноси овом суду.